

Ruinerne under Kalfiga

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1: En løbsk hest.....	2
Kapitel 2: Skakt.....	11
Kapitel 3: Inde.....	15
Kapitel 4: Selskab.....	19
Kapitel 5: Ude.....	24
Kapitel 6: Opgør.....	29
Kapitel 7: Fru Silkeskærf.....	35

Kapitel 1: En løbsk hest

Nymånen: Den femte måneds enogtyvende dag (21/5 561 - alle månerne er i nymåne)

I nymånens mørke voksede troldene ud af jorden. De greb fat i børnenes fødder og trak dem ned i deres huler under jorden. Hjordis prøvede at huske den sidste nymåne for små fem år siden. Det eneste minde var en fredfyldt nat sammen med hendes forældre. Hele familien havde været samlet ved en flod. Far havde fortalt om stjernerne som var særligt tydelige i mørket. Hendes mor havde sunget. Ingen nat havde været så tryk.

Dagen efter var de kommet til en landsby der var blevet hærget af gobliner. De små bæster havde angrebet ved solnedgang. Kun en håndfuld fra landsbyen havde overlevet. Naturligvis klagede de over nymånen. Fru Silkeskærf, Hjordis mor, havde tilset dem. Hun kendte til månernes kraft. Med Dürtians lys havde hun helbredt de sårede og givet de døde et lys til at lede dem i skyggernes land.

Selvom hendes forældre var afslappede omkring nymånen, var deres folk mere nervøse. Med udsigten til hele tre nætter i nymånens mørke havde de hastet til Kalfiga for at finde tryghed bag byens mure når mørket kom. Mange af folkene havde åndet lettet op ved synet af de syv højes by. Dette var Hekjas lys, nordens stjerne. Sikkert beskyttet af høje mure var byen en påmindelse om menneskers magt i en verden af monstre.

Hjordis gabte. Folkene var så overtroiske. Ifølge dem skulle Kalfigas høje være sovende kæmper. Hvorfor ikke trolde? Eller kæmpestore gobliner? Højene var jord. Så meget vidste Hjordis. Hun var muligvis kun tretten, men hun var mere intelligent end de fleste i karavanen. Al snak om sovende kæmper var noget sludder. Det eneste sande var at der var ualmindelig mørkt og stjerneklart når alle Taaraes fire måner var i nymåne samtidig.

Rundt om hende gik folk forbi på vej ind og ud af Kalfigas butikker for at handle stof, kjoler og bæltter. Længere nede ad den lange snoede gade sled skomagerne for at få folks fodtøj færdigt til tiden. Aeloner og gobliner krydsede ind og ud mellem de travle mennesker og gorwenz på vej til eller fra deres vigtige gøremål. Ikke siden de forlod Touran først på foråret, havde de haft så mange folk omkring sig.

Det havde været hårdt for hendes mor. Hun elskede bylivet. Ikke en dag var gået uden hendes jammer over at skulle rejse langs goblininficerede bjerge med trolde som ekstra krydderi. Hvert eneste bump på vejen var blevet brugt som anledning til at klage over valget af den besværlige vej hendes mand havde besluttet sig for at tage. Han havde insisteret på at det var nødvendigt at lære landet at kende inden de slog sig ned i Egehøj.

"Pladder," havde Fru Silkeskærf afvist ham. "Det eneste man kan finde på denne side af Glitterbjergene er gobliner, trolde og fattige landsbyer anført af tarvelige grever uden smag. Vi havde været bedre tjent med at rejse langs Mistran Floden. Der havde vi i det mindste kunnet handle."

Argumenterne havde ikke flyttet sig under den små firs dage lange rejse, især ikke da det gik op for Fru Silkeskærf at de kunne have foretaget rejsen på den halve tid, hvis de havde taget den mere befærdede flodvej. Gilli sagde at han aldrig havde hørt deres forældre skændes så meget, og han måtte jo vide det. Han var trods alt atten år. Hjordis havde i modsætning til sin mor nydt de bumpede veje. Hvert eneste stykke af rejsen

havde været et eventyr for pigen der var vokset op i det noget tættere befolkede land omkring Grilddal. Det havde været et behageligt liv. De havde haft nok af alt, og hun havde fået lov til at rejse til alle de rige byer i rigets center med Syrats og selveste hovedstaden Traneborg som højdepunkter. Og hver rejse havde været sammen med Gilli og deres far Raevil. Var det unormalt at hun kaldte ham ved navn? I så fald delte hun særheden med sin bror der aldrig refererede til ham på anden måde.

Deres liv havde været stabilt indtil for et år siden. Pludselig fik børnene besked om at de skulle flytte nordpå til det lille grevskab Egehøj for at overtage et handelshus der. Ingen havde forklaret Hjordis og hendes mindre søskende Ingfrid og Rurik hvorfor. Alt hvad de havde brug for at vide var tilsyneladende at deres liv ville fortsætte i en hel anden del af Nelkari. Henover tre dage var de blevet revet op med rode og sendt ud på landevejen med destination nordpå.

De første uger havde været på en gang forvirrende og spændende med ophold i et hav af landsbyer og større købstæder til de var endt i Syrats. Der blev de i fire uger inden rejsen der til tider mindede mere om en flugt førte dem til havet og over bugten til Touran hvor de tilbragte vinteren i relativ ro og mag. Med forårets komme var de fortsat mod nord til Aut Vitres hovedby Gaistholm i dalen Tranquil. Det var nok den mærkeligste af alle de byer de besøgte på vejen med dens strenge regler og festlige ogriner fra Wykks Orden. Derfra havde de tilbagelagt det sidste stykke til Kalfiga med at rejse langs de utilregnelige Glitterbjerge som havde voldt Fru Silkeskærf så mange kvaler.

Nu sad Hjordis så udenfor Kalfigas største stofhandel Fradlis Stoffer. Solen brændte fra en skyfri himmel, hvilket kun gjorde døsigheden værre. Det var vildt uretfærdigt at hun skulle sidde udenfor og se efter Ingfrid og Rurik, mens hendes mor skabte sig forbindelser. Gilli havde lov til at gå med deres far alle steder. Selvfølgelig var han ældre, men det havde han altid fået lov til, og det havde Hjordis også fået, hvis hun havde været sammen med sin far. Raevil Halte havde altid ladet hende gå med hvor som helst.

Det var kun hendes mor der satte hende til at passe de små ude på gaden som en simpel tresiner. Vidste hun slet ikke hvordan folk så på mennesker der lod deres børn sidde på gaderne? Selv heroppe ved solens ende var folk vel klar over reglerne for almindelig adfærd, eller var det mon kutyme at børn rendte rundt for sig selv. Når hun så rundt, fik hun faktisk det indtryk at det forholdt sig på den måde. Hendes mor havde måske alligevel ret når hun hævdede at kalfiganerne var uciviliserede vildfolk.

"Hvor længe skal vi vente?" spurgte Rurik for tusinde gang. Den treårige dreng havde nogenlunde samme tålmodighed som Hjordis.

"Hun kommer snart," vrissede Hjordis og så på Ingfrid der sad og pludrede for sig selv og beundrede de lokale damers kjoler. Hun var så lille at hun helt havde glemt hvor meget bedre alt var sydpå. Dernede havde folk stil. Selv de fineste damer på gaden her i Kalfiga var kun sørgelige udgaver af Tourans adelige. Og så var de beskidte, virkelig beskidte. Hvis det ikke var for deres mislykkede finhed, havde Hjordis været ligeglad. Normalt hadede hun alt det fiseformemme pjat, men hvis man ville være fin, så skulle man også være det, og ingen af disse damer forstod det fjerneste om hvad det ville sige at være fin.

"Hold op med at glo," sagde hun og tjattede til Ingfrid der rykkede længere væk fra hende og rakte tunge.

"Jeg skal lære dig at række tunge," råbte Hjordis og sprang op for at give søsteren en lærestreg. Hun greb Ingfrid i håret inden hun kunne nå at slippe væk. Tøsen hylede op som om hun var ved at rive håret ud af hovedbunden på hende.

"Slip mig!" skreg Ingfrid. "Mor mor."

Døren blev revet op bag dem.

"Vil du så holde op!" råbte Fru Silkeskærf til sin ældste datter og greb hende i øret og vred det om, til Hjordis sad på knæ foran hende. "Du skulle bare tage dig af dine mindre søskende, mens jeg fik handelen på plads. Hvis du ikke kan klare det, må vi se at finde en til at opdrage dig. Klosteret her i Kalfiga skal nok få sat skik på sådan en lille tøs."

"Nej nej, undskyld, undskyld mor," græd Hjordis velvidende at hun ikke blev sluppet fri, før hun havde produceret en tåre. Truslen var hun ligeglad med. For uanset hvor meget hun skændtes med sin mor, ville Fru Silkeskærf aldrig sætte sin ældste datter i kloster. Det ville være en indrømmelse af at hun havde fejlet som mor, og det ville aldrig ske.

"Pas på!" råbte en høj mandsstemme.

Et skrig fik alles opmærksomhed til at vende sig mod gaden, hvor en bred krigshest kom springende ned ad gaden uden rytter. Fru Silkeskærf trak sine børn til sig.

"Hvor er Rurik?" råbte Fru Silkeskærf og skreg højt, da hun så sin lille dreng midt på gaden, hvor han sad og legede med en dukke han havde arvet fra sine søskende. Flere folk begyndte at råbe til drengen om at komme væk, men han ænsede ikke faren.

"Gør noget!" skreg Fru Silkeskærf panisk.

Hjordis vred sig fri af sin mors arme og sprang ud på gaden med den vilde hest. Normalt ville hun have været sikker på at hun kunne håndtere en hest, men dette var en trænet krigshest. Den ville ikke standse for en pige der viftede med armene. Hendes eneste chance var at komme først til Rurik. Bag hende skreg hendes mor endnu højere af rædsel ved udsigten til at skulle miste to børn. Det lykkedes Hjordis at lukke hendes skrig og de mange råbende stemmer ude. Hele hendes koncentration rettede sig mod broren der endelig havde opdaget hesten og sad lammet med synet af det fremstormende uhyre. Hun ville ikke kunne nå ham i tide. Der var kun en ting at gøre.

Med al sin kraft hamrede Hjordis sin stav i jorden og svingede sig ved dens hjælp igennem luften direkte mod krigshesten der ikke kunne se hende for de skyklapper der fokuserede dens udsyn. Pigen suste over hovedet på hesten og greb fast i dens tøjler netop som den nåede Rurik. Hesten stejlede, da dens hoved blev revet skråt bagud. Med Hjordis på ryggen sprang hesten videre fremad og til siden med faretruende hast. Lige inden den fortsatte sin ukontrollerede bevægelse ind i en af boderne, løsnede Hjordis tøjlerne og lod hesten løbe videre ude af stand til at få kontrol over den.

Hesten satte atter tempoet op og fortsatte prustende gennem gaderne med Hjordis hængende på. Hun var vant til at styre de kreaturer der trak deres vogne når de gik på landevejene. Det hjalp hende ikke meget nu hvor hun sad overskrævs på hestens ryg. Foran hende sprang folk til side. Hjordis forsøgte at trække i tøjlerne, men hun havde ingen idé om, hvordan hun skulle gøre. Flere gange måtte hun dukke sig for at undgå at blive viklet ind i de snore der hang hen over gader med bannere og vasketøj. Hvordan ridderne undgik dem, fattede hun ikke. Måske bevægede de sig simpelthen uden om de tætte gader. Så heldig var hun ikke. Hendes vilde krigshest blev ved med at storme fremad, og hun var ikke stærk eller erfaren nok til for alvor at få den til at dæmpe farten.

Foran hende åbnede gaden sig til pladsen foran den store katedral på Slotshøj. Hjordis

skreg advarende så højt hun kunne. Folk sprang til side ved synet af den løbske hest. En gruppe drenge kastede sten mod den for at få den til at hidse sig yderligere op. En af stenene ramte Hjordis på hånden, så hun tabte den ene rem. Med kun en rem mistede hun den smule kontrol som hun havde haft over hesten. Rasende på sig selv forsøgte hun at gribe ud efter den løsthængende rem med det resultat at hun trak hestens hoved med sig. Hun blev nødt til at opgive kontrollen og svinge sig op igen for at undgå at blive kastet af.

"Høj," råbte en grov stemme.

En stor kvinde med et langt ansigt og kobberbrunt hår trådte frem mod hesten uden den mindste antydning af frygt. På hendes skuldre stod en lyshåret pige i en enkel elegant kjole. Da hesten med Hjordis på ryggen nærmede sig den store kvinde i fuld fart, blev hun stående roligt og afventede den. Pigen råbte ordrer til folk omkring dem med en selvfølgelighed der fortalte Hjordis at hun var vant til at kommandere andre, selv om hun højst kunne være lige så gammel som Hjordis.

Ville det frygtløse par ikke flytte sig? Tilsyneladende nej. De var fast besluttet på at møde hesten.

"Klar til at gribe mig," råbte pigen til Hjordis der var kommet tæt nok til at hun kunne høre hende.

"Gribe?" sagde Hjordis stakåndet. Hun havde rigeligt at gøre med at holde sig fast til hesten, og nu ville pigen have hendes hjælp. Der var ikke tid til at tænke nærmere over det. I næste øjeblik nåede hesten den store kvinde der smed sig til siden, mens pigen sprang fra hendes skuldre over på hesten. Hjordis slap sit faste greb om hestens hals og nøjedes med at holde fast i dens manke med en hånd. Med den anden greb hun fat i pigens kjole der flængedes, men gav støtte nok til at pigen kunne lande sikkert på hestens ryg.

"Giv mig remmene!" råbte pigen med samme kommanderende tonefald som havde fået folk til at adlyde hende på jorden. Hjordis stak hende den rem som hun havde fat på og koncentrerede sig om at få fat i den anden rem. Pigen holdt hende fast med en selvsikkerhed der fortalte mere om hendes færdigheder til hest end det dristige spring. Sikkerheden i pigens tag gjorde det muligt for Hjordis at gribe remmen og række den bagud hvor pigen tog den. Mens Hjordis klamrede sig til hestens manke, fik den hestekyndige pige kontrol over hesten og dæmpede langsomt dens fart til den stod helt stille og prustede af anstrengelse.

Pigen lænede sig frem og klappede hesten på halsen. Hjordis så over skulderen på hendes lyse ansigt med de klare blå øjne. Hun havde aldrig set nogen være så rolig efter så ophidset en hændelse. Rundt om dem kunne hun høre folk klappe og huje og komme med tilråb. Hendes blik gled hen over folkemængden foran Kalfiga katedral. Det var tydeligt for hende at de var mere end almindeligt høflige mod den unge pige der nu atter rettede sig op og fik hesten til at vende sig med et simpelt ryk. Folk hilste ærbødigt på dem. Endnu en gang så Hjordis sig over skulderen på den unge pige, ikke i tvivl om at det var hende al opmærksomheden rettede sig imod.

"Høj," sagde den store kvinde med det lange ansigt. "Giv plads."

Med det vendte folk tilbage til dagens gøremål. Underholdningen var slut. For Hjordis var den først lige begyndt.

"Hvad tror du lige du havde gang i?" spurgte ogrinen og greb fat i Hjordis for at ville trække hende af hesten.

"Stop," kommanderede den lyshårede pige. "Det er næppe hende der har fået hesten til at løbe løbsk. Måske kan hun fortælle, hvem der gjorde det."

"Høy, fortæl," sagde ogrinen og slap sit tag i Hjordis.

"Jeg ved det ikke," sagde Hjordis spagt. "Den kom løbende, og jeg blev nødt til at redde Rurik."

"Hvem er Rurik?" spurgte ogrinen brysk.

"Min lillebror," sagde Hjordis lidt mere selvsikkert. "Han var ved at blive løbet over. Vi må op til ham. Jeg ved ikke om jeg fik hesten forbi ham."

"Så kan vi måske også finde det fjols der lader sin hest løbe frit rundt i byen," sagde den lyshårede pige til den store kvinde. Ogrinen protesterede ikke, men nøjedes med at følge efter de to piger der blev siddende på hesten.

"Jeg er Aea," sagde pigen til Hjordis.

"Hjordis," svarede hun og bemærkede igen hvordan folk trådte til side for dem. "Er du Aea Kalfiga?"

"Det er jeg," bekræftede Aea. "Arving til hertugdømmet og på tur i byen med sin anstandsdame Erangir."

Hjordis hilste på ogrinen der nikkede som svar. Hun var ikke vant til at folk bemærkede hendes eksistens. Der var ikke mange der interesserede sig for en simpel tjenerinde, især ikke når hun tilmed var ogrin. Det spørgsmål optog ikke Hjordis som var begyndt at blive bekymret for sin bror nu hvor hun selv var blevet reddet.

"Jeg bliver nødt til at vide hvad der er sket med min bror," sagde Hjordis til Aea.

"Naturligvis, vi rider op til ham." Aea gav hende et smil. "Han vil sikkert være interesseret i at vide at du har det godt. Det var temmelig dumdristigt af dig at springe op på en hest når du intet ved om at ride."

"Jeg er vant til kreaturer," sagde Hjordis fornærmet.

"Det er noget helt andet," forsikrede Aea hende om. "Vores krigshest er de bedste i hele Nelkari. Min bror Arvid har ført dem til sejr mod troldene flere gange, som jeg selv vil komme til at gøre det en dag."

"Du rider ret godt," fløj det ud af Hjordis.

"Det ved jeg," sagde Aea selvsikkert.

"Der er de." Hjordis pegede mod en lille klynge uden for Fradlis Stoffer.

I et let spring var hun nede på jorden og løb over til sin familie. De var der alle sammen. Ingfrid, Rurik og hendes mor der vendte sig mod hende.

"Hvad var det?" råbte Fru Silkeskærf så højt at Hjordis standsede op midt i sit løb. "Du kunne være blevet slået ihjel."

Hjordis stod fuldstændig paf og gloede på sin mor og de andre der alle så på hende med bebrejdende blikke.

"Men ..." forsøgte Hjordis at sige. Hendes mor kom hende i forkøbet og sprang frem mod hende for at ville gribe hende i håret. Hjordis forstod ingenting. Hun havde jo reddet Ruriks liv.

"Stop!" lød Aeas kommanderende stemme fra ryggen af den brede krigshest.

"Du skal ikke ..." nåede Fru Silkeskærf at sige inden hun opdagede hvem hun havde med at gøre. Så kunne det ikke gå hurtigt nok med at neje og vise ærbødighed for den høje dame.

"Hjordis har lige reddet en masse af mine undersåtters liv," annoncerede Aea myndigt. "Jeg beordrer alle at vise hende den respekt som en så hæderværdig indsats tilskriver

hende."

Rundt om dem nejede og bukkede folk for både Aea og Hjordis der så sig forlegent om, ikke vant til at være centrum for folks opmærksomhed. Ingfrid nejede også for hende uden helt at forstå hvad det handlede om, andet end at en fin dame fik deres mor til at neje. Rurik forstod ingenting. Han så forvirret på folk rundt om sig og sprang så hen og omfavnede Hjordis. Det lettede hele stemningen, og da en forslået ridder i det samme kom gående ned ad gaden, slap Hjordis for at forblive centrum for de nysgerrige folk.

"Gorkil," udbrød Aea og så med alvorligt ansigt på den forslåede ridder. "Hvad i alverden laver du?"

"Burde det ikke være tydeligt nok for den der sidder på min hest?" spurgte den unge mand i ringbrynje og rideudstyr. "En eller anden fik min hest til at gå amok."

"Sikkert," sagde Aea med en slet skjult sarkasme. "Hesten er utvivlsomt blevet ramt af en trolddomsforbandelse."

"Hmf," fnøs Gorkil og viftede det mørke hår væk fra sine øjne.

"Nu takker du Hjordis for at have reddet din hest og sikret at ingen kom til skade," sagde Aea i sin kommandotone. "Hvem ved hvor galt din uforsigtighed kunne være gået, hvis hun ikke var kommet til?"

"Ja, hvem ved hvad der skjuler sig bag horisonten?" sagde Gorkil og ignorerede Hjordis. "Nu hopper du ned fra min hest, så jeg kan komme hjem med den."

"Skal du nu give mig ordrer?" sagde Aea selvhøjtideligt.

"Det kan godt være du skal være hertuginde en dag," sagde Gorkil hånligt. "Indtil videre er jeg din storebror, og det er min hest. Kom ned, så jeg kan komme videre."

"Så tag den da," sagde Aea og smed remmene ned til Gorkil der greb dem med en febrilsk bevægelse. "Måske skal du nøjes med at trække den hjem."

"Hvad troede du jeg havde tænkt mig?" fnøs Gorkil og så over på Hjordis der ikke vidste om hun skulle grine eller neje. Svaret fik hun da Aea landede ved siden af hende og begyndte at grine. De to piger grinede fornøjet, da Gorkil vendte ryggen til dem og begyndte at traske hjem samme vej som han var kommet. Folk så efter ham og hesten og snakkede om hvor ryggesløs den yngste af Kalfigabrødrene var. Så var det noget andet med den unge Aea. Hun ville blive en god hertuginde en dag. Hun bekymrede sig om sit folk ligesom sine andre brødre. Aea lod ikke til at bemærke snakken, selvom Hjordis var klar over at hun ikke kunne undgå at høre hvad der blev sagt.

"Jeg vil gå ind her," sagde Erangir og afbrød Hjordis' tanker. "Det var derfor vi var ude i første omgang."

Aea så op på skiltet over Fradlis Stoffer.

"Jeg var selv lige derinde for at sælge nogle af vores stoffer fra syden," røg det ud af Fru Silkeskærfs mund. "De vil finde det blødeste stof i denne by netop er ankommet til hylderne."

"Så må du hellere gå med ind og vise det frem," sagde Aea og så på Hjordis med et lumsk smil. "Og tag de små med. Jeg vil vise Hjordis noget."

Fru Silkeskærf var ikke den der lod en chance for at indsmigre sig hos adelen gå fra sig. Hun børstede lidt jord af Hjordis' tøj og tilbød Aea at reparere hendes kjole. Adelspigen takkede og lovede at se forbi karavanen som Silkeskærf var kommet med. Ogrinen Erangir blev stående i døren og så efter pigerne til de var forsvundet ned ad gaden mod den nedre by.

"Hun er høj," sagde Hjordis for at sige noget.

"Den højeste ogrin i byen," sagde Aea stolt.

"Du siger det som om det er din fortjeneste," sagde Hjordis muntert. Hun kunne ikke lade være med at le, da Aea satte et fornærmet fjæs op.

"Hun er min anstandsdame," sagde Aea og forsøgte at ranke sig til Hjordis' højde. Det fik hende kun til at se endnu mere komisk ud, og Hjordis kom til at grine endnu mere.

"Der er vel ikke noget underligt i at hertugindens datter har en hofdame," sagde Aea mindre selvsikkert. "Har I ingen hofdamer der hvor du kommer fra?"

"Jo, men ... nej, ikke i min hjemby," forklarede Hjordis. "I Grilddal er baronen valgt for en fireårig periode af laugene, og alle hans folk kaldes embedsmænd."

Aea var imponeret over at hun vidste så meget om sin hjembys struktur. Det var der ikke mange trettenårige der gjorde.

"Har du så aldrig set en hofdame?" spurgte Aea forundret.

"Selvfølgelig har jeg det," sagde Hjordis fornærmet. "Der er masser af dem i de store byer, især i Traneborg. Og det er os der syr deres kjoler." Det sidste kom ud med sådan en stolthed at Aea kom til at le.

"Undskyld," sagde hun og lagde en hånd på Hjordis' skulder. "Du så bare så vigtig ud."

"Og det skulle komme fra dig," snappede Hjordis tilbage og kom selv til at le.

Pigerne grinede et helt minut inden det gik op for Hjordis at folk kiggede på dem. Hun rankede sig og så rundt. Aea virkede ikke til at tage sig af reaktionerne. Det var jo hendes folk, og hun kunne tillade sig alt i deres selskab. For ligegyldigt hvor meget hun gik iblandt dem, ville de aldrig blive hendes ligemænd.

"Der er mange ogriner her," sagde Hjordis så for at skifte emne. Hun havde bemærket det allerede det sidste stykke vej over sletten til De syv højes by.

"Kender du ikke historien om Wykks Lyssyn og Hekja Kalfiga?" spurgte Aea.

"Selvfølgelig gør jeg det," skyndte Hjordis sig at sige for ikke at virke dum. Hun havde hørt om grundlæggerne af Kalfiga og deres rejse til andre verdener. Indtil videre havde hun bare ignoreret historien som en legende fra en fjern tid.

"Min mor er den sjette Hertuginde Hekja Kalfiga, arving i lige linje fra vores bys grundlægger og skytsengel," sagde Aea med en stolthed der passede sig for arvingen til så prestigefyldt en titel. "En dag vil jeg overtage hendes titel og blive den øverste i vores by."

"Hvad med din bror?" spurgte Hjordis forsigtigt.

"Hvad med ham?"

"Er han ikke ældre end dig?" forsøgte Hjordis varsomt.

"Og hvad så?" sagde Aea og spyttede på jorden. "Bare fordi alle tåberne nede sydpå lader sig styre af mænd, er vi ikke tvunget til det. Var Thussèr måske ikke både mand og kvinde? Det betyder vel at det er op til traditionen hvordan hvert enkelt rige vælger sine øverste. Desuden er der rigeligt at se til for mine brødre."

"Hvor mange har du?" spurgte Hjordis, som var begyndt at se sig om i erkendelse af at Aea havde ført dem væk fra det pæne kvarter der passede til hendes stand.

"Rasmag er troldmand. Arvid er ridder. Og så er der Gorkil," sagde Aea og gjorde en kunstpause der gav Hjordis mulighed for at bryde ind.

"Ham der var blevet kastet af hesten?" spurgte Hjordis og kunne ikke lade være med at smile.

"Ham." Aea så bestemt ud. "Han bliver aldrig ridder før han har lært at styre en hest."

"Måske vil han slet ikke være ridder?" foreslog Hjordis.

"Hvad skulle han ellers blive?"

Da hun ikke havde noget fornuftigt svar, forblev Hjordis tavs og så sig om for at vise at hun havde bemærket miljøskiftet.

"Vidste du at der er ruiner under os?" sagde Aea efter at have betragtet Hjordis lidt.

"Næh, er der da det?" spurgte Hjordis uden at kunne få øje på noget der mindede om de ruiner hun kendte så godt fra de store veje.

"Masser," sagde Aea med den stolthed i stemmen som åbenbart gjaldt alt der havde med hendes by at gøre. "Lige nu står vi oven på en gammel bygning opført af dværge under Grobikrigene."

"Hvordan ved du det?" spurgte Hjordis med løftede øjenbryn.

"Tror du måske at jorden er blevet så humpet helt af sig selv?"

"Hvorfor ikke?" sagde Hjordis. "Jeg har da set masser af mere humpede steder på mine rejser."

"I områder med så bløde bakker som her?" spurgte Aea med et overbærende nik.

"Måske ikke, men det kunne godt være naturligt," fastholdt Hjordis.

"Nu skal jeg vise dig noget," sagde Aea og satte i løb.

Hjordis sprang letfodet efter hende. Aea var hurtig, men det var ikke noget imod Hjordis der havde ry for at være den hurtigste af børnene i karavanen. Hun havde oven i købet slået alle drengene, selv dem der var to år ældre end hende. Det var ingen sag for hende at følge med Aea, hvis lange kjole ikke hjalp til at gøre hende hurtigere. De løb igennem snævre gyder og snoede gader ud over et åbent område ved floden og videre op på den bakke der kaldtes for Gravhøj. Der standsede Aea og pustede ud inden hun pegede på en skakt nedenfor den store gravplads.

"Her er det," sagde Aea og pustede ud en sidste gang for at få vejret. Hjordis så på skakten foran dem. Den var kun lige stor nok til at to børn på deres alder kunne gå ned i den.

"En gammel mineskakt," konstaterede Hjordis med et fnys. Hun hadede mineskakter. De var så beskidte og indelukkede. Kun dværge og gobliner gik frivilligt ned i dem.

"Vel er det ej en mineskakt," sagde Aea og gik helt hen til skaktens åbning. "Det her er en nedgang til ruinerne fra gamle civilisationer."

"Er du sikker?" spurgte Hjordis med en blanding af tvivl og nysgerrighed.

"Jeg har været nede i den flere gange," sagde Aea overbevisende. "Jeg håber ikke du er mørkeræd." Hun vinkede til Hjordis om at følge hende.

Hjordis gjorde ingen indvendinger. Det her var sjovere end at passe de små. Hun fulgte efter Aea der havde hevet en lille lampe frem fra sin skuldertaske. Hun tændte den og gik ind i skakten. Lampen udsendte tilstrækkeligt med lys til at de kunne orientere sig i det mørke der snart omsluttede dem.

Kapitel 2: Skakt

Aea bevægede sig hjemmevant i hulen med Hjordis bag sig. Det var langt fra første gang hun var nede i en hule, og hun måtte indrømme at den hverken mindede om en naturlig gang eller en mineskakt. På den anden side var det ikke så overraskende. Hendes far havde ofte fortalt historier om gamle ruiner og skjulte skatte. Flere gange havde han taget hende og Gilli med for at se på de ruiner de kom til på deres rejser. Mange var blevet hjemsted for dyr og gobliner som langt fra altid var venligtsindede over for rejsende. Så hun havde lært at være varsom med at begive sig for tæt på disse steder. Sammen med Aea virkede det anderledes trygt. Måske fordi det var hendes by. Ingen kunne gøre dem noget, så længe de var under de syv høje.

"Se her," kaldte Aea og fik Hjordis til at fokusere på omgivelserne. Hun gik helt hen til Aea og så over hendes skulder. Foran dem var en massiv metaldør med indgraveringer.

"Hvad er det?" spurgte Hjordis som genkendte flere af indgraveringerne som religiøse symboler for Thussèr, Sortijo, Gaist, Diguit, Cilestos og flere andre mindre guder.

"En sejrfrise," sagde Aea og pegede på billedfrisen øverst på døren.

"Thussèrs hjemkomst," udbød Hjordis overvældet over den smukt indgraverede scene af halvelverens tilbagevenden til Gatoria, hvor han kom ridende ind i sin by efter at have besejret Nroz' dæmoner i Slaget om Pasi.

"Ret imponerende ikke," sagde Aea uden at kunne få øjnene fra døren.

"Jo, er der mange af den slags skakter i byen?" spurgte Hjordis, hendes nysgerrighed pirret.

"Over det hele," forsikrede Aea hende. "Der har ligget mange byer her før Hekja og Wykks kom hertil. Min storebror Rasmag siger at det var dengang Kezan herskede over Nelkari."

"Det er kun en myte," indvendte Hjordis.

"Ingenting er kun en myte," sagde Aea hemmelighedsfuldt. "Og hvem siger at den ikke er sand?"

"Ok, så siger vi det," sagde Hjordis med et skuldertræk. Hvis Aea ville tro på at guderne havde gået blandt de dødelige, skulle hun ikke forhindre hende i det. "Skal vi blive stående her hele dagen?"

"Nej," sagde Aea og så beundrende på døren. "Nej, lad os gå ud inden det bliver mørkt."

"Kan du ikke åbne døren?" spurgte Hjordis overrasket over at det var det hele.

"Har du måske en nøgle?" råbte Aea pludselig hidsig.

"Det kunne jo godt være at du havde en nøgle," bed Hjordis hende af.

"Men det har jeg ikke," sagde Aea med et fnys og vendte sig fra døren.

"Så du har aldrig været længere inde?" spurgte Hjordis for at glatte ud.

"Hvordan skulle jeg kunne komme ind uden en nøgle?" vrissede Aea.

"Har du prøvet at åbne døren?" Hjordis vidste med det samme at det var dumt spurgt.

"Selvfølgelig har jeg det." Aea vendte sig om mod døren igen og gik helt hen til den. "Jeg har endda haft Rasmag med hernede, men han siger at den er magisk forseglet. Vi kan ikke komme videre."

"Så du tog mig herved for at vise mig en lukket dør." Nu var det Hjordis' tur til at blive fornærmet. Man skulle ikke tale sådan til hende bare fordi man var hertuginde datter.

"Du er måske vant til at se magisk forseglede døre med symboler fra en anden tid?" spurgte Aea hånligt.

"Det er ikke det," sagde Hjordis skarpt. "Men har I ikke magisk forseglede døre på slottet?"

"Selvfølgelig har vi det." Aea slog med hovedet som om det var noget hun var personligt ansvarlig for.

"Hvordan kan det så være mærkeligt at de folk der har boet her før også har haft det?"

Spørgsmålet var så fornuftigt at Aea fandt det bedst ikke at svare. Hjordis havde ret. Det var måske ikke så underligt at døren var forseglet.

"Men den kan altså ikke åbnes," fastslog Aea og gik hen og skubbede til døren. I det samme trængte en lysstråle ind i skakten og ramte døren lige over Aea's hånd. Adelspigen trak sig tilbage fra døren med et ryk der fik hende til at snuble lige ind i Hjordis' arme.

"Hvad var det?" spurgte Aea med øjnene fastholdt på døren.

Hjordis så op i loftet der lod den lille lysstråle trænge igennem et smalt hul.

"Det kommer derfra," sagde hun og pegede op.

"Men hvordan?" sagde Aea og så i den retning Hjordis pegede. "Jeg har været her masser af gange. Det samme har præsterne for at tegne hele døren af til deres bibliotek. Ingen har nogensinde set et lys her før."

"Måske har I bare ikke været opmærksomme på det," foreslog Hjordis.

"Nej, det er ikke det," sagde Aea og gik hen under stedet hvor lyset kom ind. "Der er ikke nogen lysskakt."

"Hvad?" Hjordis gik hen ved siden af adelspigen og så op. Hun havde ret. Det var helt sikkert ikke en lysskakt. Allerhøjst en lille hulning i loftet.

"Løft mig op," kommanderede Aea og løftede foden, så Hjordis ikke kunne gøre andet end at tilbyde hende en hesteko. Hun løftede hende op til loftet, så hun kunne nå hulningen.

"Der er noget herinde," sagde Aea og trak hånden ud igen med en lille selvlysende krystal. Hjordis sænkede hende ned på jorden igen, og de stod og betragtede den blege næsten gennemsigtige krystal. Den lyste svagt ud i alle retninger, men stærkt nok til at oplyse hele rummet i et blødt lys. Pigerne så på hinanden, boblende af spænding over at have gjort en virkelig opdagelse.

"Kan I have overset den fordi der har været for meget lys når I har været her?" foreslog Hjordis som svar på det uformulerede spørgsmål.

"Nej," sagde Aea og rystede på hovedet. "Jeg har været hernede i totalt mørke. Der har intet været at se."

"Har der været rystelser som kunne have åbnet for den?"

"Ikke i de sidste to år," sagde Aea og så over på døren. "Tror du den har noget med døren at gøre?"

Hjordis så på døren. Det var næsten for godt til at være sandt. Hvorfor skulle krystallen netop lyse i dag hvor de var i skakten? Åh ja, naturligvis.

"Nymånerne," udbrød Hjordis.

"Nymånerne?" Aea lignede et spørgsmålstejn.

"Alle månerne er i nymåne i dag," sagde Hjordis. "Krystallen reagerer måske på dem."

"Tror du virkelig?" Aea så alt andet end overbevist ud.

"Normalt er der en nymånenat eller to. I år er der hele tre, og denne nat er den mørkeste af dem." Hjordis så stolt ud over sin årvågenhed. "Måske kan den hjælpe til at åbne døren."

Hjordis snuppede krystallen ud af Aeas hånd og var ovre ved døren i to skridt. Hun begyndte at føre krystallen tæt forbi døren. Det svage skær fra den lyste små områder op som hun førte den forbi dem. Bag hende stod Aea og så spændt over hendes skulder.

"Sluk lyset," sagde Hjordis. "Måske virker den kun, hvis der ikke er andre lyskilder."

Aea slukkede lyset og stillede sig helt tæt ind til Hjordis der blev ved med at føre krystallen systematisk ned foran døren, idet hun ledte efter mønstre og afvigelser der kunne fortælle hende noget om, hvordan døren skulle åbnes.

"Det virker ikke," sagde Aea efter det der forekom dem begge at være lang tid. "Jeg vil op og have noget luft. Der bliver klamt hernede efter et stykke tid."

"Lige lidt endnu," sagde Hjordis der sad på hug og ledte efter tegn på døren.

Aea stod uroligt og trippede bag hende. Det var ikke kun fordi hun kedede sig ved det systematiske arbejde at hun ville op. Hun skulle tisse og havde ikke lyst til at sætte sig ned i den mørke skakt. På den anden side havde hun indset at Hjordis ikke rokkede sig ud af stedet foreløbigt. Enten lettede hun sig lige der, eller også løb hun op mens Hjordis fortsatte og risikerede at hun ikke var der, hvis hun fandt en måde at åbne døren. Hvis. Det var et stort hvis. Ingen havde set krystallen før, og selv om Hjordis havde ret i det med månerne, var der al mulig grund til at tro at de havde brug for hjælp for at finde ud af hvad det betød. Måske skulle de hente Rasmag. Han ville vide hvad de skulle gøre. Desuden kunne han kaste magi. Noget hverken hun eller Hjordis kunne. Til sidst besluttede hun sig for at det kunne være lige meget.

"Jeg smutter op og ser at der er fri bane," sagde hun til Hjordis der kun svarede med et grynt og fortsatte sit metodiske arbejde. Hun var virkelig god til at koncentrere sig. Det måtte være noget hun havde lært som syerske. Aea havde aldrig været i stand til at fokusere på noget så lang tid. Jo på ridning, men det var noget andet. Og sværdbrug og de små lanser. Måske kunne hun også godt, så længe det var noget der interesserede hende.

Ude i det fri kunne hun se solen sænke sig i vest. Snart ville det tætteste mørke i mange år sænke sig over landet. Det skete så sjældent at de fire måner var i nymåne samtidig. Måske havde Hjordis ret. Alle vidste at månerne besad magisk energi, og at de var forbundet til elementerne. Hvis krystallen kun lyste på nymånenætter som denne, var der al mulig grund til at tro at de havde denne ene nats chance til at åbne døren. Hun burde hente Rasmag. Faktisk var det det hun ville gøre. Først skulle hun bare lige have Hjordis med.